

рибне господарство – 18,9% (21,4 тис. осіб); державне управління й оборона; обов'язкове соціальне страхування – 18,3% (20,7 тис. осіб); переробна промисловість (виробництво) – 13,5% (15,3 тис. осіб) [2]. Важко уявити, скільки висококваліфікованого, активного, мобільного й наполегливого людського капіталу втрачає наша держава.

Однак Україна може зберегти його, впровадивши низку ефективних заходів, до яких варто віднести наступне: профорієнтація і стимулювання підприємницької діяльності молоді; створення програм зайнятості та сприяння у створенні власної справи; забезпечення молодих осіб інформацією про стан ринку праці й вакантні посади; тісна співпраця між ринком праці та освітніми установами, що дало б змогу підлаштовувати навчальні програми до вимог роботодавців і забезпечувати студентів можливостями проходження практики на потенційних робочих місцях; популяризація спеціальностей, фахівці яких є затребуваними в Україні; внесення змін до законодавства на користь молодих громадян; введення у дію обов'язкового соціального страхування; залучення безробітної молоді до суспільно-важливих робіт.

Література

1. Державна служба зайнятості України – [Електронний ресурс] – Режим доступу: www.dcz.gov.ua/.
2. Державна служба статистики України – [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>.
3. Куліш Н. Проблеми та наслідки молодіжного безробіття / Н. Куліш // Наукові праці Кіровоградського національного технічного університету / Економічні науки: зб.наук.праць. Вип. 19. – Кіровоград: КНТУ, 2011. – С. 169–175.
4. Дяків О. Молодь на ринку праці регіону : проблеми та шляхи їх вирішення / О. Дяків // Міжнародна науково-практична конференція «Праця в XXI столітті: новітні тенденції, соціальний вимір, інноваційний розвиток» / Формування ринкової економіки: зб.наук.праць. – К.:КНЕУ, 2012. – Т.1. – С. 403–411.
5. Чернобай Л.І. Підходи до структурування людського капіталу / Л. Чернобай, Ю. Широн. – [Електронний ресурс] – Режим доступу: file:///C:/Users/Ольга/Downloads/VNULPM_2013_776_16.pdf.

Лисак Олег

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту та публічного управління Крисько Ж.Л.)

СУТНІСТЬ ІНВЕСТИЦІЙ ПІДПРИЄМСТВА

Як відомо, важливою складовою, що визначає потенціал розвитку будь-якої економічної системи вважається інноваційно-інвестиційна діяльність. Тому в основі процесу ухвалення управлінських рішень інвестиційного характеру лежить оцінювання і порівняння обсягу передбачуваних інвестицій і майбутніх грошових надходжень [1].

Термін «інвестиції» походить від латинського слова – invest – вкладати. Фахівці розглядають інвестиції як довгострокові вкладення капіталу в різні сфери економіки, інфраструктуру, соціальні програми, охорону середовища, як усередині країни, так і за кордоном з метою отримання прибутку. Нині загальноновизнаним є підхід, у рамках якого інвестиції розглядають у динаміці [2], тобто в процесі зміни форм вартості і перетворення їх у кінцевий продукт інвестиційної діяльності.

У Законі України «Про інвестиційну діяльність» інвестиції окреслюються як грошові кошти, цінні папери, інше майно, в тому числі майнові права, інші права, що мають грошову оцінку, вкладаються в об'єкти підприємницької і (чи) іншої діяльності в цілях отримання прибутку, і, (чи) досягнення іншого корисного ефекту [3].

Проведене дослідження наукових джерел дозволило встановити, що інвестиції розглядаються як процес, який передбачає їх переміщення в потрібний момент засобів і ресурсів від їх джерела до місця запуску нового виду діяльності, як процес переміщення капіталу у пошуках вигод. Вважається, що вони забезпечують виконання таких економічних функцій:

- первинний обмін ресурсами між капіталами у рамках взаємозв'язаного кругообігу капіталу;
- вторинний обмін ресурсами за межами власного кругообігу капіталів.

Автори праці «Інвестиції», яка вважається найбільш популярною і фундаментальною у світі, подають своє бачення цього терміну: «розлучитися з грошима сьогодні, щоб отримати велику їх суму в майбутньому» [4]. Інші ж науковці [5] розглядаючи інвестиції як напрям використання фінансових ресурсів підприємств, окреслюють їх як

«сукупність довготривалих витрат фінансових, трудових і матеріальних ресурсів в цілях збільшення активів і прибутку».

Зазначимо, що західна економічна наука розглядає теорію інвестицій з мікро- і макроекономічних позицій. У першому випадку в теорії інвестицій основним є процес ухвалення інвестиційних рішень на рівні підприємств, надання в розпорядження підприємців конкретних науково-обґрунтованих методів формування оптимальної інвестиційної політики. У другому – проблема інвестування розглядається з позицій державної інвестиційної політики, політики прибутків і зайнятості.

Як вказують науковці, особливу роль в інвестиційній діяльності відіграє чинник часу, що істотно модифікує мотиви продуктивного розміщення накопиченої вартості. Вплив чинника часу позначається на наданні людьми переваги ефекту поточного споживання благ відносно вкладень у тривалий виробничий цикл з можливим отриманням більшого доходу і відповідного зростання благ у майбутньому. При цьому структура капіталу має другорядне значення.

Література

1. Крисько Ж. Л. *Економічна сутність інноваційно-інвестиційної діяльності підприємства* / Ж. Л. Крисько // *Економічний простір: зб. наук. праць*. – Дніпропетровськ: ПДАБА, 2014. – № 89. – С. 168-176.
2. Александрова В. П. *Джерела фінансового забезпечення інноваційної діяльності* / В. П. Александрова // *Проблеми науки*. – 2011. – № 1. – С. 22-35.
3. *Закон України «Про інвестиційну діяльність»* [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1560-12>.
4. Гитман Л. Дж. *Основы инвестирования* / Л. Дж. Гитман, М. Д. Джонк; [пер. с англ.]. – М.: Дело, 2010. – 991 с.
5. Кныш М. И. *Стратегическое планирование инвестиционной деятельности* / М. И. Кныш, Б. А. Перекатов. – СПб.: Любавичи, 2009. – 238 с.

Манько Марія

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту та публічного управління Жуковська А. Ю.)

АНАЛІЗ СТАНУ БЕЗРОБІТТЯ В УКРАЇНІ

Проблема безробіття є важливою на сьогоднішній день не тільки в Україні, а й у всьому світі. За даними ООН сьогодні в світі кожний третій працездатний не має роботи взагалі або має нерегулярний чи сезонний зарібок. Тому безробіття є центральною соціальною проблемою сучасного суспільства.

Одним із суттєвих чинників бідності населення України є незадовільний стан ринку праці, зокрема безробіття і вимушена неповна зайнятість. Бідність спонукає економічно активне населення до трудової міграції, зокрема за межі України [1; с.14].

Проведений аналіз стану ринку праці свідчить, що в останні роки проявилась негативна тенденція щодо певного росту обсягів і рівня безробіття в Україні і за окремими групами населення.

Загалом в Україні у 2016 р. обсяги безробіття порівняно із 2015р. у розрахунку на повний обсяг руху робочої сили зросли на 0,3% [2].

З точки зору ефективного функціонування регіональних ринків праці і забезпечення соціальної стабільності, особливе занепокоєння викликає чисельність безробітних, які не мали роботи більше одного року.

Безробіття не може бути доцільним ні в економічному, ні в соціальному плані, оскільки його зростання створює цілий комплекс проблем: скорочується купівельна спроможність населення, бюджет втрачає платників податків, підприємство – персонал. Зростають ризик соціального напруження, додаткові витрати на підтримку безробітних.

На сьогоднішній день в Україні діє «Державна програма зайнятості населення». З метою вирішення проблеми безробіття створені центри зайнятості, розроблені державні програми щодо зменшення безробіття. Проте ця програма не вирішує проблем безробіття, оскільки в ній відсутні конкретні заходи щодо його скорочення.

Повністю ліквідувати безробіття неможливо, тому що існує категорія громадян, які просто не хочуть працювати. Ця категорія громадян відноситься до категорії працездатного населення. Проблему зменшення безробіття треба вирішувати таким чином, щоб це було вигідно і